

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky, JUDr. Vojtěcha Šimíčka, JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **H. I.**, zastoupeného Mgr. Davidem Novákem, advokátem se sídlem Ladova 1, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, pošt. schránka 21/OAM, ve věci kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 6. 2006, č. j. 14 Az 426/2004 - 24,

takto:

Usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 6. 2006, č. j. 14 Az 426/2004 – 24 **se zrušuje** a věc **se** mu **vrací** k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále označován jako „stěžovatel“) nadepsané usnesení krajského soudu, kterým byla podle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 8. 2004, č. j. OAM-61/CU-09-04-2004. Tímto rozhodnutím žalovaného nebyl stěžovateli udělen azyl pro nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), přitom bylo zároveň rozhodnuto, že se na něho nevztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Krajský soud ve svém usnesení o odmítnutí podání uvedl, že chybějící konkrétní vymezení žalobních bodů, které nebyly stěžovatelem přes výzvu soudu doplněny, se staly neodstranitelným nedostatkem podmínky řízení, pro který soud s odkazem

na ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. předmětnou žalobu odmítl. Podání stěžovatele postrádalo základní náležitosti předepsané žaloby vymezené v ustanovení § 71 odst. 1 s. ř. s., neboť stěžovatel podal předtištěnou žalobu s univerzálním obsahem bez konkrétních skutkových a právních důvodů.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti namítal, že rozhodnutí krajského soudu trpí vadami vymezenými v § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s, a navrhl jeho zrušení.

Uvedl, že usnesení krajského soudu ze dne 31. 5. 2006, č. j. 14 Azs 426/2004 - 22, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění podání, mu nebylo řádně doručeno, neboť se stěžovatel na adrese, kam mu bylo doručováno, již nezdržoval. Stěžovatel toto tvrzení dokládal především kopií potvrzení Policie ČR - oblastní ředitelství služby CCP Praha, oddělení cizinecké policie Mělník o podání žádosti o změnu adresy na adresu K. n. V., L., P. 709, kopií rozhodnutí představenstva Stavebního bytového družstva K. n.V. o žádosti o podnájmu družstevního bytu ze dne 31. 1. 2006 a dále navrhl důkaz listinami ze soudního spisu, ze kterých je zřejmé, že mu jsou nyní doručovány listiny na adresu P. 709 v K. n.V. a stěžovatel je na této adrese přebírá. Stěžovatel namítal, že jelikož výzva k doplnění žaloby byla doručována na jinou adresu, než na které se stěžovatel zdržoval, nemohla nastat fikce doručení. Usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění žaloby, tak nebylo doručeno před vydáním usnesení o odmítnutí žaloby. Shora uvedeným postupem tak nejenže byl porušen soudní řád správní, zejména § 46 odst. 1 písm. a) a dále ustanovení zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen o. s. ř.) o doručování, ale rovněž tím byl porušen čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, protože byla, v rozporu s právní úpravou, soudem vyloučena možnost přezkoumat zákonnost rozhodnutí orgánu veřejné správy.

Stěžovatel rovněž konstatoval, že má reálnou obavu z nuceného opuštění České republiky a následného odjezdu domů, kde mu hrozí vážné nebezpečí z politického důvodu.

Pro úplnost dodal, že nesouhlasí se závěrem krajského soudu v napadaném usnesení, protože žaloba není neúplná a soud ji mohl projednat.

Současně v rámci kasační stížnosti požádal stěžovatel o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

II.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i usnesení soudu byla vydána v souladu s právními předpisy. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti pro nedůvodnost.

III.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná.

Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že žalobcem je tvrzen důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., i když v jeho podání jsou zmíněny důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s. Stěžovatel napadá usnesení krajského soudu, které je rozhodnutím o odmítnutí návrhu (stěžovatelovy žaloby proti správnímu rozhodnutí žalovaného), z důvodu

jeho nezákonnosti. Tato nezákonnost má podle stěžovatele spočívat v tom, že krajský soud odmítl podání stěžovatele pro neodstraněné vady, bez jejichž odstranění nebylo podle mínění krajského soudu možno v řízení pokračovat, za situace, kdy takovými vadami stěžovatelovo podání ve skutečnosti netrpělo a bylo ještě projednatelné. Další nezákonností měla být podle stěžovatele skutečnost, že mu nebylo řádně doručeno usnesení o výzvě k odstranění vad podání.

IV.

Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zejména zjistil, že dne 31. 5. 2006 vydal krajský soud usnesení, č. j. 14 Azs 426/2004 - 22 , kterým stěžovatele vyzval k doplnění jeho podání tak, aby bylo zřejmé označení žalobních bodů, z nichž musí být patrno, z jakých konkrétních skutkových a právních důvodů rozhodnutí žalovaného napadá. Současně byl stěžovatel poučen o tom, že pokud nebude žaloba ve stanovené dvoutýdenní lhůtě doplněna nebo opravena, soud řízení o žalobě odmítne. Zásilka obsahující toto usnesení byla odeslána na adresu E. B. 1181, 277 11 N. Z úředního záznamu na č. l. 19 soudního spisu je patrné, že tuto adresu krajský soud zjistil dne 14. 2. 2006 z evidence Ministerstva vnitra.

Dne 11. 5. 2006 krajský soud obdržel od Ministerstva vnitra podklady, z nichž plyne, že toto ministerstvo souhlasilo se změnou místa hlášeného pobytu stěžovatele. Souhlas s přihlášením k pobytu na adrese P. 709, L., K. n. V. byl udělen již dne 19. 4. 2006.

Následně bylo dne 29. 6. 2006 vydáno kasační stížností napadené usnesení o odmítnutí stěžovatelova podání. Soud v odůvodnění konstatoval, že stěžovateli bylo usnesení ze dne 31. 5. 2006, č. j. 14 Azs 426/2004 - 22 doručováno na adresu zjištěnou v evidenci Ministerstva vnitra, na kterou byla bez problému doručena stěžovateli předchozí soudní písemnost. Stěžovatel nebyl v den doručování předmětného rozhodnutí na doručení adrese zastižen, proto mu byla písemnost dne 7. 6. 2006 uložena na místně příslušné poště s vyrozuměním od doručovatelky o jejím uložení, jak vyplývá z ručně psaného data a podpisu doručovatelky na dodejce. Soud uzavřel, že v důsledku toho, že si stěžovatel písemnost nevyzvedl do 3 dnů od uložení zásilky, když se nejednalo o písemnost doručovanou do vlastních rukou, nastala tzv. fikce doručení a dnem doručení usnesení soudu byl den 10. 6. 2006. Lhůta k odstranění vad žaloby marně uplynula dne 26. 6. 2006, čímž nebyly splněny podmínky řízení, když z odstranitelného nedostatku se stal neodstranitelný nedostatek, pro něž nebylo možné v řízení pokračovat.

V.

Nejvyšší správní soud nerozhodoval o žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť zákon o azylu, ve znění účinném od 13. 10. 2005, spojuje odkladný účinek přímo s podáním kasační stížnosti.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou přijatelnosti kasační stížnosti.

Podle § 104a s. ř. s., jestliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. Institut přijatelnosti kasační stížnosti je snahou o rovnováhu mezi dvěma zájmy: zájmem na spravedlnosti v každém jednotlivém případě a zájmem na efektivitě působení právního systému.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS. Podle tohoto usnesení případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán také tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.

Z obsahu správního spisu plyne, že stěžovatel poukazoval na kácení lesů na Ukrajině, následně mu bylo vyhrožováno, byl fyzicky napaden neznámými lidmi, od kterých se dozvěděl, že lesy jsou káceny na příkaz činovníků vlády. Stěžovatel v průběhu řízení vyjádřil obavu o svůj život, a to v souvislosti s výhrůžkami a fyzickým násilím, které na něm bylo spácháno.

V projednávané věci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je přijatelná, neboť rozhodnutí krajského soudu stěžovatel napadá pro zásadní procesní pochybení, které mohlo mít dopad do jeho hmotně-právního postavení. V daném případě má (při respektování podstaty a smyslu práva na soudní a jinou ochranu) přednost zájem na spravedlnosti v každém jednotlivém případě před zájmem na rychlosti a hospodárnosti fungování právního systému. K tomuto závěru soud dospívá s ohledem na skutečnost, že v souzené věci stěžovateli nebyla poskytnuta soudní ochrana individuálním projednáním jeho věci na úrovni krajského soudu; přitom základním posláním soudů ve správním soudnictví je poskytovat ochranu veřejným subjektivním právům fyzických a právnických osob (§ 2 s. ř. s.).

Dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele ve smyslu shora zmíněného usnesení Nejvyššího správního soudu je v případě procesních pochybení krajského soudu, která se sama o sobě přímo netýkají hmotně-právního postavení stěžovatele, nýbrž „pouze“ porušují jeho procesní práva v rámci řízení týkajícího se jeho práv hmotných, dán [ke konkrétní povaze tohoto pochybení viz dále sub VI. b)]. V důsledku vadných procesních postupů soudu je totiž stěžovateli – oproti stavu zákonem vyžadovanému - odepřeno či omezeno jeho právo na věcné projednání jeho žaloby, a tedy *a priori* omezena či vyloučena možnost domoci se soudní cestou ochrany svých hmotných práv. Hmotněprávní postavení stěžovatele je tak dotčeno jakoby „potenciálně“ a „podmíněně“, tím, že k posouzení jeho hmotněprávní pozice v důsledku procesního pochybení soudu vůbec nedojde resp. dojde v menší než zákonem předepsané míře, takže pro případ, že by skutečně do jeho práv bylo správním orgánem nepřípustně zasaženo, zhatila by se cesta, jak takovouto nezákonnost správního orgánu prostřednictvím soudu napravit.

Prima facie se vzhledem k obsahu soudního a právního spisu v případě stěžovatele jeví, že jeho hmotně-právní pozice nebyla s největší pravděpodobností v konečném důsledku rozhodnutím správního orgánu dotčena. Vše totiž nasvědčuje tomu, že stěžovateli zřejmě není důvodu azyl v České republice poskytnout již jen proto, že (podle svého vlastního vyjádření v protokolu ze dne 19. 7. 2004) poté, co měl být fyzicky napaden v souvislosti s tím, že bránil těžbě dřeva v oblasti, kde žil, před příchodem do ČR pobýval nějakou dobu u svého bratra v Estonsku, tedy v bezpečné třetí zemi ve smyslu § 2 odst. 2 zákona o azylu, v níž mu principiálně nic nebránilo požádat o azyl (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 2 Azs 5/2003 - 46, publikovaný

pod č. 18/2003 Sb. NSS, a rozsudek téhož soudu ze dne 23. 10. 2003, č. j. 5 Azs 17/2003 - 45; oba publikovány též na www.nssoud.cz). To je však z hlediska posouzení dopadu do hmotněprávního postavení stěžovatele nerozhodné.

Pokud by totiž institut nepřijatelnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. byl vykládán tak, že není důvodu považovat za přijatelnou kasační stížnost opřenou o – *per se* důvodné - námitky proti procesnímu pochybení krajského soudu, jestliže podle obsahu spisu lze s vysokou mírou pravděpodobnosti mít za to, že i kdyby k tomuto procesnímu pochybení nedošlo, rozhodnutí ve stěžovatelově věci by nebylo pro něho příznivější, popřelo by to preventivní, usměrňující a sjednocující funkci institutu kasační stížnosti ve vztahu ke krajským soudům a zprostředkovaně i správním orgánům. V konečném důsledku by to oslabilo systém ochrany subjektivních veřejných práv zajišťovaný správním soudnictvím, neboť závěry o hmotněprávní pozici stěžovatele by Nejvyšší správní soud činil způsobem, jenž odporuje požadavkům na řádné zjištění skutkového stavu a jenž stěžovateli odpírá přístup k soudu a možnost vyjádřit se ke všem aspektům jeho věci, které považuje za významné; v podstatě by hmotněprávní pozici stěžovatele soud posuzoval mimoprocesními metodami. Takový výklad ustanovení § 104a s. ř. s. by proto nebylo lze považovat za konformní s čl. 90 věty první Ústavy ve spojení s čl. 36 odst. 2 a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Jejich smyslem a účelem je totiž vytvořit a zajistit fungování systému efektivní (tedy dostatečně účinné a spravedlivé) ochrany těchto práv. Tím bude takový systém, který všechny orgány veřejné moci, jež o subjektivních veřejných právech rozhodují, důsledně a bezvýjimečně nutí k zákonnému postupu (zde, ve věci stěžovatele, zrušením nezákonného rozhodnutí krajského soudu kasační instancí) bezprostředně a v každém jednotlivém případě, a nikoli selektivně (jen v případech, v nichž se to na základě předběžného posouzení, učiněného kasační instancí zpravidla toliko podle obsahu spisu, jeví účelné s ohledem na pravděpodobný výsledek soudního řízení v meritu věci). Právě v zájmu na patřičné ochraně procesních práv účastníků řízení jako nástroje k ochraně jejich práv hmotných je nutno v takovýchto případech vidět „přesah vlastních zájmů stěžovatele“ ve smyslu § 104a s. ř. s.

VI.

Nejvyšší správní soud proto po konstatování přijatelnosti kasační stížnosti přezkoumal jí napadené rozhodnutí krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a to pro důvodnost jedné ze dvou vznesených stížních námitek.

VI. a)

K námitce stěžovatele, že krajský soud odmítl podání stěžovatele pro neodstraněné vady, bez jejichž odstranění nebylo podle mínění krajského soudu možno v řízení pokračovat, za situace, kdy takovými vadami stěžovatelovo podání ve skutečnosti netrpělo a bylo ještě projednatelné, lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 46, v němž se uvádí: *„Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Právní náhled na věc se nemůže spokojit toliko s obecnými*

odkazy na určitá ustanovení zákona a na práva či povinnosti v nich stanovené, nýbrž musí aplikovatelné právní normy subsumovat na vylíčená skutková tvrzení a obsahovat konkrétní o tyto skutkové děje či okolnosti se opírající právní výtky (tvrzení o porušení práva). Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.“

Stěžovatel v bodu III. své žaloby ze dne 9. 9. 2004 pouze obecně konstatoval, že správní orgán nesprávně posoudil skutkový stav věci. Dále v bodu IV. obecně uváděl, že byl nucen zemi původu opustit a obrátit se s žádostí o ochranu na Českou republiku z důvodu tíživé životní situace, která byla způsobena okolnostmi uváděnými v průběhu azylového řízení. Učinil tak za situace, kdy nenalezl jiné východisko než se pokusit nalézt podmínky pro bezpečný a důstojný život v cizí zemi. Žádal soud, aby přehodnotil stanovisko správního orgánu k jeho žádosti o udělení azylu zejména s ohledem na ustanovení § 14 azylového zákona.

V takto formulované žalobě, jakkoli v ní lze vidět náznaky žalobního bodu a jakkoli se nejedná o žalobu čistě blanketní, absentují konkrétní skutková tvrzení o nezákonnostech. V žalobě rovněž chybí právní výtky, neboť je zde pouze uvedeno, že žalovaný nesprávně posoudil skutkový stav věci a na základě toho vydal rozhodnutí, které stěžovatel považoval s ohledem na příslušná ustanovení zákona o azylu, uvedená ve výroku rozhodnutí, za nesprávné. Porušení těchto ustanovení přitom stěžovatel v žalobě nijak nesubsumoval na vylíčená skutková tvrzení. Stěžovatel ohledně skutkových důvodů odkázal na okolnosti uváděné v průběhu azylového řízení, aniž by ovšem poukázal na konkrétní skutkové děje či okolnosti tam zachycené, které by byly skutkovým základem jím tvrzených nezákonností. Krajský soud proto zcela správně a jednoznačně formulovaným způsobem v souladu s ustanovením § 37 odst. 5 s.ř.s. vyzval stěžovatele k doplnění žaloby, jak ostatně konstatoval Nejvyšší správní soud ve shora uvedeném rozsudku rozšířeného senátu. Tato stížní námitka proto důvodná není.

VI. b)

Stěžovatel rovněž namítal, že mu nebylo řádně doručeno usnesení o výzvě k odstranění vad podání. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2004, č. j. 6 Azs 75/2004 - 69, publikovaného pod č. 412/2004 Sbírky rozhodnutí NSS, *„není možné odmítnout podání, pokud výzva k odstranění vad podání nebyla žalobci řádně doručena“*. Usnesení krajského soudu ze dne 31. 5. 2006, č. j. 14 Azs 426/2004 - 22, bylo stěžovateli doručováno do vlastních rukou na adresu E. B. 1181, 277 11 N.. Z úředního záznamu na č. l. 19 soudního spisu je patrné, že tuto adresu krajský soud zjistil dne 14. 2. 2006 z evidence Ministerstva vnitra. Dne 11. 5. 2006 došel krajskému soudu doplněný spisový materiál, z něhož plyne, že Ministerstvo vnitra souhlasilo se změnou místa hlášeného pobytu stěžovatele. Souhlas byl udělen dne 19. 4. 2006 k tomu, aby stěžovatel byl přihlášen k pobytu na adrese P. 709, L., K. n.V.. Stěžovatel rovněž doložil kopii potvrzení Policie ČR - oblastní ředitelství služby CCP Praha, oddělení cizinecké policie Mělník, o podání žádosti o změnu adresy na adresu K. n. V., L., P. 709, a kopii rozhodnutí představenstva Stavebního bytového družstva K. n.V. o žádosti o podnájmu družstevního bytu ze dne 31. 1. 2006. Z výše uvedeného je zřejmé, že se stěžovatel na adrese E. B. 1181, 277 11 N., v den doručování předmětného rozhodnutí nezdržoval.

Podle § 46 odst. 1, 3 a 5 o. s. ř. ve spojení s 42 odst. 5 s. ř. s. fyzické osobě lze doručit na adresu jejího bytu, jejího místa podnikání, jejího pracoviště nebo místa, kde se zdržuje. Nebyla-li fyzická osoba zastižena na uvedené adrese a písemnost jí nebyla doručena ani na jiném místě, doručující orgán písemnost, která jí má být doručena do vlastních rukou, uloží. Jinou písemnost doručující orgán doručí vhodné fyzické osobě bydlící, působící nebo zaměstnané na témže místě nebo v jeho okolí, která adresáta zná a souhlasí s tím, že mu písemnost odevzdá; není-li možno ani takto doručit, písemnost uloží. Byla-li písemnost doručována v místě, které není vedeno podle zvláštního právního předpisu jako místo pobytu fyzické osoby, je uložení písemnosti, kterou si adresát nevyzvedl do 3 dnů, nebo, jde-li o písemnost, která má být doručena do vlastních rukou, do 10 dnů od uložení, neúčinné, ledaže fyzická osoba požádala o doručování na adresu tohoto místa nebo je jinak označila soudu jako místo, kde bydlí nebo se zdržuje, podniká anebo pracuje, popřípadě jako jiné místo, kam jí mají nebo mohou být doručovány písemnosti, nebo ledaže se prokáže, že se na tomto místě zdržovala v den, kdy nebyla zastižena, popřípadě kdykoli v době do 3 dnů, nebo, jde-li o písemnost, která jí má být doručena do vlastních rukou, v době do 10 dnů od uložení.

V posuzovaném případě místo hlášeného pobytu v den doručování předmětného rozhodnutí bylo již se souhlasem Ministerstva vnitra změněno a soud byl povinen k této změně při doručování přihlédnout. Písemnost tak byla doručována v místě, které není vedeno podle zvláštního právního předpisu jako místo pobytu fyzické osoby. Uložení písemnosti, kterou si adresát nevyzvedl do 3 dnů od uložení, je neúčinné, neboť stěžovatel nepožádal o doručování na adresu tohoto místa, ani je nijak neoznačil soudu jako místo, kde bydlí nebo se zdržuje, podniká anebo pracuje, popřípadě jako jiné místo, kam mu mají nebo mohou být doručovány písemnosti, ani se neprokázalo, že se na tomto místě zdržoval v den, kdy nebyl zastižen, popřípadě kdykoli v době do 3 dnů od uložení.

Nejvyšší správní soud proto přisvědčil stěžovateli, že usnesení ze dne 31. 5. 2006, č. j. 14 Azs 426/2004 - 22, mu nebylo řádně doručeno, neboť fikce doručení zásilky obsahující výzvu k doplnění stěžovatelova podání nemohla nastat. Při náhradním doručování nebyly dodrženy ústavní kautely pro použití výjimečného nástroje tzv. doručování fikcí, neboť nebyly bezezbytku naplněny všechny striktní podmínky a právní náležitosti pro uplatnění účinku náhradního doručení (srov. nález Ústavního soudu ze dne 3. 6. 2003, sp. zn. II. ÚS 23/03).

Je-li podle § 37 odst. 5 s. ř. s. odmítnutí podání pro jeho vady vázáno na předchozí výzvu k odstranění takových vad, pak za situace, kdy výzva k jejich odstranění nebyla řádně doručena, nelze podání odmítnout (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2004, č. j. 6 Azs 75/2004 - 69, zveřejněný pod č. 412/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu).

VII.

Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 6. 2006, č. j. 14 Az 426/2004 - 24, kterým byl odmítnut návrh stěžovatele, je nezákonné, a proto podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. napadené usnesení krajského soudu zrušil a věc vrací tomuto soudu k dalšímu řízení. Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení,

je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

VIII.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud ve svém novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. března 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu